

Ölüm ilanları da böyledir

İlgili haber,

- Yayın İsmi: **Cumhuriyet Bilim Teknoloji**
- Yayın Tarihi: **11.08.2006**
- Sayfa: **22**
- Tiraj: **37000**
- Yayın Türü: **Gazete Ekleri**

Görüntülemek için tıklayınız.

5) Erken yaşlarda, mesela 15-20 yaşlarında, Türkiye'nin çok temel bir problemi üzerine uzmanlaşmayı isterdim. Veya o yaşlarda derinlemesine bilgi sahibi olmayı çok isterdim! Ekonomi, Türkiye'nin uygarlıkları, bir sanat alanı, eğitim sorunları gibi.

a) Üniversiteyi bitirmiş olmak, bir konuda uzman olmak için yeterli değil artık. Üniversite mezuniyeti belirli bir alanda bize genel kültür veriyor. Uzmanlık, üniversiteden sonra başlıyor. Ciddi bir lisansüstü eğitim, insanı zenginleştirir.

b) Fakat, koşullar size lisansüstü eğitim yapma olanakları vermezse, kaç yaşında olursanız olunuz, tren hiç bir zaman kaçmış değildir ve kendi başınıza da bunu gerçekleştirebilirsiniz.

Ben 50 yaşından sonra, Türkiye'nin bugünkü geri kalmışlığına ve temel sorunlarına bir numaralı suçlu olarak gördüğüm ekonomi üzerine kapsamlı ve ayrıntılı olarak eğildim; ekonomi kitaplığım durmadan büyüyor. Bir konuda derin bilgi sahibi edinmenin hiç bir yaşı ve okulu yoktur. Hele günümüzde, her türlü bilgiye ve her kaynağa kolayca ulaşabilmekteyiz.

6) Kendi alanınızla ilgili olarak, kendinizi sürekli yenilemek gerektiğini öğrendim. Hayat boyu öğrenim artık çağımızda insan faaliyetlerinin tümünü kapsamaktadır.

Çünkü, hemen her alanda, bilimsel bilgi çığ gibi artıyor. Bilim durmadan üretiyor, eski bilgiler geçerliliğini yitiriyor, yeni kuramlar ve görüşler ortaya çıkıyor. Eskiler yerlerini yenilere bırakıyorlar..

Fen bilgilerinin eskime süresinin günümüzde 3-5 yıla indiğini anımsatmak isterim. Dünyada her yıl 3 milyon araştırma makalesi yayımlanıyor. Bütün bu araştırma makaleleri, bilgi hazinemize yenilerini kattığı gibi, bazılarının da geçerliliğini sona erdiriyor. Biz ilgilendiren konuları yakından izlemesek, biz de geçerliliğini yitiren bilgiler gibi çok çabuk eskiriz!

İşte hayat boyu öğrenim sloganının ardında yatan gerçek budur.

15-25 yaşlarına baktığımda, kendime söyleyeceğim daha çok şey var. Bunların hepsini sizlere aktarmak da istemem, bazılarını kendimle konuşmam daha iyi olur!

Sizlere ve kendime seslenirken, bir yandan da şu nu düşündüm: Acaba insan 20 yaşındayken, 30 yaşında imiş gibi düşünebilir mi? Çok zor, değil mi? Ayrıca bunu becerebilsek, iyi mi olur yoksa kötü mü? Bu problem üzerinde düşünmeye değer.

Sizlerin liseyi bitirerek çok önemli bir zoru başardığınızı ve olgunlaştığınızı düşünüyorum. Kendinizi kanıtladınız; hepimizin üniversitede iyi bir yerlere gireceğini biliyoruz.

Burada önemli olan, varmak istediğiniz yere gitmeye çalışmanız; içindeki ses, bilgi birikimi, merakınız sizi nereye yönlendiriyorsa oraya doğru yol alın.

Bütün dünya, dünyanın her yanı, dünyanın her işi, dünyanın her tadı, keyfi, muthuluğu sizin. İçinizde bunlara ulaşmak isteği varsa, sizi kendinizin bile durdurabileceğini sanıyorsunuz.

Son olarak, bu evrende biyolojik, genetik olarak da, sosyal toplumsal kişilik olarak da biricik olduğunuzu hiç unutmamalısınız.

Ailenize, arkadaşlarınıza, dostlarınıza, size bir çok şey katmış öğretmenlerinize, çevrenize karşı değerlilik, saygı ve sevginin, hepimize yaşam serüveninde eşlik, kılavuzluk ettiğini de hiç unutmamalısınız... Bağışımızda bunların etkisi büyük olacaktır..

Hepinize başarılar dilerim.

Dinlediğiniz için sizlere, bu düşüncelerimi sizlerle paylaşmaya fırsat verdiği için de İrmak Okullarına çok teşekkür ederim...

Orhan Bursalı, 20 Haziran 06, İrmak Okulları

Ölüm ilanları da böyledir!

Tınaz Titiz

Gazetelerdeki ölüm ilanlarının şu 4 parametresine bakarak ölen kişinin bü-yüklüğü konusunda kesin bir fikir edinebilirsiniz: (1) İlanın sütun. santimi, (2) İlanda kullanılan fontun puntosu, (3) Aynı kişi için kaç kişi veya kurum ilan verdiği, (4) Ölen kişinin adının üzerindeki bölüme eklenen "bu kişi kimin nesi olurdu?" açıklamasındaki kelime sayısı.

Örneğin, 2 sütun genişlik ve 5 santim yükseklikte bir alana yazılı "değerli büyüğümüz **Durmuş Ölmez** vefat etmiştir. Cenazesi gün ... vs" gibi bir iftandan hemen anlaşılması gereken, müteveffanın tam bir orta direk mensubu olduğudur. Ama aynı kişi için şöyle bir ilan verilmişse onun, ölmemesi gereken ama Tanrının bir gafleti sonucu ölümüne neden olunan bir büyük insan olduğu anlaşılır.

malıdır: "Bahçeşehir esrafından fısmancanın kayınpederleri, şirketimiz yönetim kurulu üyesi, Durmuş Ölmez vefat etmiştir, vs"

Görgüszülüğün nedenlerini araştırmaya pek gerek yoktur. Muhtemelen yağçalık ve haddini bilmeme başlıca ikisidir.

Merak edilmesi gereken, TV'lerde sürekli olarak iletilen, reklam, halkla ilişkiler gibi konularda talim veren uzmanların nasıl olup da böyle bir görgüszülüğü gördükleridir.

Daha da ilginç olan, her gün insanlar ve kesimler arasındaki eşitsizlikten yakınanların, buram buram ayrımcılık kokan bu ilanları nasıl gördükleri ya da daha doğrusu görüp de niçin seslerini çıkarmadıklarıdır.

TEŞEKKÜR
TEŞİSLERİMİZİN AÇILIŞINA BİZZAT KATILAN
SAYIN ENBAŞ'IMIZA
SAYIN BAŞ'IMIZA
SN. YARD. BAŞ'IMIZA
Sn. Büyükgşehir Başkanı'mıza
ve
TEŞEKKÜRLERİMİZİ SUNARIZ.

Tarih kime aittir?

Zevkle okumakta olduğumuz, Sayın Özgen Acar ve Sayın Prof. Dr. Celal Şengör'ün başlattıkları "Tarih nerede olmalı?" konulu tartışma Sayın Prof. Dr. Reha Güney'in katkısı ile daha lezzetli bir hale geldi. Prof. Dr. Pınar Aydın, aydinpinartr@yahoo.com

Tarih yerinde mi yoksa anlaşıldığı yerde mi güzeldir, yoksa güzel olan bulunduğu yerde anlaşılması mıdır? Ben de, yanıtını bilmediğim bu sorulara başka sorular eklemek istedim.

Herşeyden önce "tarihin anlaşıldığı yerde güzel olması" kavramı hemen akla karıştı olan "anlaşılmadığı yerde çirkin olması" kavramını akla getiriyor. Bunu değil tartışmak, aktıma bile getirmek istemiyorum, ama "tarihin anlaşılmadığı yer" kavramı üzerinde durmak istiyorum.

Tarih nerede anlaşılmalıdır ve tarih orada neden anlaşılır? Acaba tanınmadığı bilinmediği için mi? Ya da tarih, anlaşıldığı yerde nasıl anlaşılabilir ve oraya yakışır duruma gelmiştir? Tanıtım ve eğitim işe yarayabilir mi? Tanıdıkça sevilen ve sahip çıkılan tarih, yarına da sahip çıkma tutkusunu beraberinde getirir mi olabilir mi? Benzer şekilde tarihin tanındığı yeri tarihi hep mi tanımıştır yani bu o bölgenin havasından suyundan veya kişilerinin genetik yapısından gelen bir ayrıcalık mıdır? Veya mesela bebekliğinden beri her pazar günü ailesiyle bir müzeyi gezmeğe gitmiş, hatta orada müzenin konusuyla ilgili oyunlar oynamış, yerlere yatıp resim defterine gördüklerinin resmi-

ni yapmış ve sonra nefis bir yemek yemiş yani müzeyi ailesiyle sadece gezme değil yaşam alanı olarak tanımış bir çocukla ailesinin köklerini bile tanımayan bir çocuk arasında bu açıdan jeolojik tarihler kadar fark olması doğal değil midir?

Ve asıl hedefin geçmişle ve gelecek arasında varlığının değerini farkında olmayan bu nedenle de kim olduğunu bilmeyen ve başkalarının söylediklerine göre belirleyen çocuk olması gerekmez mi?

Peki mesela eserlerin kopyası yapılsa, ama aslı yerinde doğal güzelliği ile kalmassa sağlansa acaba hem tarihin herkesin olması sağlanamaz mı hem de "bir tarihten anlayan kişinin" gittiği müzede gerçekliğini gördüğü, örneğin Bergama tapınağını kendi ülkesinden çıkmış bir buluntu, Bergama'yı da kendi ülkesinde bir yer sanması, benzeri diğer tüm tarihi eserlerin ve dolaşısıyla da yerlerin kendi ülkesine ya da kendine ait olduğunu düşünmesi, sonuç olarak da tüm geçmişlerin ve tüm geleceğin sahipliği gibi davranma eğilimi göstermesi önlenemez mi?

Gördüğünüz gibi ben sadece bazı sorular ekledim tartışmaya. Kimse yanıtlasın diye değil sorularım.